

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาของปัญหาและปัญหา

ภาษาเป็นเครื่องมือสื่อสารของมนุษย์ เป็นสื่อทางความนึกคิดให้สามารถเข้าใจกันได้ ในชีวิตประจำวันของคนเรา จะต้องใช้ภาษาในการรับความคิดความรู้สึกของผู้อื่น (เอกฉัตร จารุเมธีชน, 2539 : 3) เด็กในยุคปัจจุบันและอนาคตจะต้องได้รับการฝึกฝน ให้มีทักษะ ในการเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ เพื่อจะช่วยให้เขาปรับตัวได้ทันกับความเปลี่ยนแปลงในปัจจุบัน เครื่องมือ สำคัญในการเรียนรู้ นั่นก็คือทักษะทางภาษา ได้แก่การฟัง พูด อ่านและการเขียน ซึ่งจะต้อง ควบคู่กัน ภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์และสมบัติอันล้ำค่าของชาติ มีความสำคัญอย่างยิ่งในฐานะ เป็นเครื่องมือสื่อสารประจำชาติ และเป็นปัจจัยในการสร้างเสริมเอกภาพของชาติ (ธีรทรง เกตุสุนทร, 2538:1) ปัจจุบันการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย มีเทคนิคและกระบวนการรวมทั้ง กิจกรรมต่างๆ มากมาย และหลากหลายที่จะช่วยส่งเสริมให้เด็กได้เห็นคุณค่า และความสำคัญ การเรียนการสอนวิชาภาษาไทยระดับประถมศึกษา นับว่ามีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้อง ฟูพื้นฐานที่ถูกต้องและดีพอให้แก่ นักเรียน เพราะจะเป็นเครื่องมือที่จะนำไปสู่การเรียนรู้ในวิชาอื่น และการหาประสบการณ์เพิ่มเติมจากสิ่งพิมพ์ต่างๆ เช่น หนังสือพิมพ์ หนังสือเรียน วารสาร ป้ายประกาศ ฯลฯ ซึ่งเป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับการดำรงชีวิตประจำวัน (ชัยโย ไครบุตร, 2535 : 2)

เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเป็นผู้ที่มีลักษณะ โดยส่วนรวมทางบุคลิกภาพใกล้เคียง กับคนปกติมากที่สุด และความรู้สึกทางจิตใจของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินก็ไม่แตกต่าง กับคนปกติ อาจกล่าวได้ว่า ผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ไม่มีความแตกต่างไปจากคนปกติ ทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ ส่วนการเรียนรู้ นั้นเนื่องจากผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีอุปสรรคในการรับรู้ทางโสตประสาท (จำปี แดงด้วง, 2538 : 27) เด็กปกติจะเรียนรู้ทาง ด้านภาษาโดยอาศัยประสาทสัมผัสทางการฟังเป็นส่วนใหญ่ แต่เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ไม่สามารถจะใช้ประสาทสัมผัสทางด้านนี้ได้ เนื่องจากการสูญเสียการได้ยิน ดังนั้นการเรียนรู้ จึงต้องอาศัยประสาทสัมผัสทุกด้าน ได้แก่ ทางการฟัง ซึ่งเด็กจะต้องสวมเครื่องช่วยฟัง ทางสายตา ทางการสัมผัสภายนอก ทางการสัมผัสภายใน เด็กจะต้องได้รับการฝึกให้ใช้ประสาทสัมผัสทั้ง 4 ด้านนี้เป็นอย่างดี เพื่อให้เด็กมีโอกาสรับรู้ทางด้านภาษาให้มากที่สุด (ผดุง อริยะวิญญู, 2542 ก : 31)

ทางด้านภาษาเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจะมีปัญหาเกี่ยวกับภาษา เช่น มีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ในวงจำกัด เรียงคำเป็นประโยคที่ผิดหลักภาษา เป็นต้น ปัญหาทางภาษาของเด็กขึ้นอยู่กับสูญเสียการได้ยิน นั่นคือ เด็กยิ่งสูญเสียการได้ยินมากเท่าใดยิ่งมีปัญหาในทางภาษามากขึ้นเท่านั้น และทางด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จำนวนมากจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ทั้งนี้เป็นเพราะว่าเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีปัญหาทางภาษา และมีทักษะทางภาษาจำกัด จึงเป็นอุปสรรคในการทำข้อสอบ เพราะผู้ที่ทำข้อสอบได้คตินั้น จะต้องมีความรู้ทางภาษาเป็นอย่างดี ด้วยเหตุนี้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจึงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ค่อนข้างต่ำกว่าเด็กปกติ (ผดุง อารยะวิญญู, 2542 ข : 14) เพราะขาดการสื่อความหมายด้านภาษาพูด ต้องใช้ภาษามือแทนภาษาพูด เวลาพูดเสียงจะเพี้ยน ทำให้ติดต่อกับบุคคลอื่นได้น้อย คนที่บกพร่องทางการได้ยิน มักเขียนหนังสือผิดเขียนกลับคำ รู้คำศัพท์น้อย การใช้ภาษาเขียนผิดพลาด (วาริ ธีระจิตร, 2537:47) ทำให้การสอนภาษาเด็กพวกนี้มีความลำบากกว่าเด็กพิการประเภทอื่น เพราะเด็กบกพร่องทางการได้ยินนั้นมีข้อเสียเปรียบทางภาษา เพราะภาษาซึ่งเป็นเครื่องมือสำคัญในการเรียนรู้ถูกจำกัดลง (เบญจาชลธารันนท์ 2538 : 27)

การอ่านและการเขียนเป็นรากฐานที่สำคัญยิ่งของนักเรียนในระดับประถมศึกษา นักเรียนจะประสบความสำเร็จในการเรียนวิชาต่างๆ มากน้อยเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับความสามารถจับใจความเรื่องที่อ่านและสามารถเขียนถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดจากเรื่องที่อ่าน เขียนขยายความสิ่งที่อ่าน เขียนบรรยายสิ่งที่ได้อ่าน โดยใช้ความรู้จากสิ่งที่เคยอ่านรวมกับความรู้สึคนึกคิดของตน เด็กที่มีความสามารถในการอ่านจะประสบความสำเร็จในการเขียนมาก มีจินตนาการในการใช้ภาษาได้ดี เพราะเขาได้เรียนรู้แนวทางการใช้คำต่างๆ จากสำนวนภาษาในหนังสือที่เขาอ่านพบ (กรรณิการ์ พวงเกษม, 2531:1)

หลักในการสอนภาษาไทยให้บรรลุเป้าหมายของหลักสูตรคือ การสอนภาษาไทยโดยการจัดกิจกรรมการสอนให้ตอบสนองความต้องการของผู้เรียน บิดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางในการเรียนการสอน ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้มีโอกาสทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม ซึ่งมีครูเป็นผู้ให้คำแนะนำช่วยเหลือในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ทั้งนี้เพราะเด็กพิการทางการได้ยินนั้นด้อยความสามารถในการเรียนรู้ทางภาษา กว่าคนปกติเป็นอย่างมาก (หน่วยศึกษานิเทศก์ ,กรมสามัญศึกษา, 2536 : คำนำ) เด็กบกพร่องทางการได้ยิน จะมีปัญหาเกี่ยวกับการสื่อความหมายและการเรียนรู้เรื่องภาษา เพราะเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินส่วนใหญ่จะสื่อความหมายโดยใช้ท่าทางธรรมชาติ และเน้นท่ามือเป็นหลัก ซึ่งเป็นคำง่าย ๆ หรือข้อความที่เป็นรูปธรรมจะสามารถเข้าใจได้ ดังนั้น การเรียนรู้ภาษาไทยจึงต้องหาวิธีการต่างๆ มาช่วย เช่นการใช้

สัญลักษณ์ การใช้รูปภาพใช้ภาษามืออธิบายคำศัพท์ ซึ่งจะช่วยให้นักเรียนเข้าใจคำศัพท์ ได้กว้างขวางขึ้น โดยเฉพาะคำศัพท์ที่มีความหมายในเชิงนามธรรม(หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา, 2539: คำนำ) ดังนั้นในการสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจะต้องพยายามให้ผู้เรียนได้มีโอกาสใช้ประสาทสัมผัสอื่นๆ นอกจากสายตาและ การได้ยินที่เหลืออยู่

ปัจจุบันการพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนในเด็กบกพร่องทางการได้ยินยังไม่ประสบผลสำเร็จเป็นที่น่าพอใจนัก จากสภาพและปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยเห็นว่าการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยให้กับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินนั้น มีความจำเป็นที่จะต้องหาวิธีการสอนที่มีประสิทธิภาพ เพื่อให้เด็กสามารถเข้าใจภาษาไทยในการสื่อสารได้ทั้งการอ่านและการเขียน ซึ่งจะเป็นการตอบสนองเป้าหมายของหลักสูตรภาษาไทย และส่งเสริมให้เด็กได้พัฒนาการเรียนรู้ของตนเอง เพื่อจะนำไปสู่การเข้าใจภาษาในระดับที่จะทำให้สามารถสื่อสารกันได้อย่างมีประสิทธิภาพ

การเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) เป็นรูปแบบการสอนที่นำมาใช้กันเป็นจำนวนมาก และใช้ในประเทศต่างๆ อย่างกว้างขวาง เช่น สหรัฐอเมริกา อังกฤษ ออสเตรเลีย นอร์เวย์ และอิสราเอล ได้มีการทำวิจัยกันมาก มีการเปรียบเทียบระหว่างการเรียนรู้โดยการร่วมมือกับห้องเรียนปกติ ผลการวิจัยพบว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนค่อนข้างสูงกว่าแบบปกติ (สุรีย์ บาวเออร์ อ้างถึงใน ขวัญเรือน โพธิ์วิเชียร, 2537: 3) การเรียนรู้แบบร่วมมือ เป็นวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้น การจัดสภาพแวดล้อมทางการเรียนให้แก่ผู้เรียนได้เรียนรู้ร่วมกันเป็นกลุ่มเล็กๆ แต่ละกลุ่มประกอบด้วยสมาชิกที่มีความรู้ความสามารถแตกต่างกัน โดยที่แต่ละคนมีส่วนร่วมอย่างแท้จริงในการเรียนรู้ และในความสำเร็จของกลุ่ม ทั้งโดยการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น การแบ่งปันทรัพยากรการเรียนรู้รวมทั้งเป็นกำลังใจแก่กันและกัน คนที่เรียนเก่งจะช่วยเหลือคนที่เรียนอ่อนกว่า สมาชิกในกลุ่มไม่เพียงแต่รับผิดชอบต่อการเรียนของตนเองเท่านั้น หากแต่จะต้องรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของเพื่อนสมาชิกทุกคนในกลุ่ม ความสำเร็จของแต่ละบุคคลคือความสำเร็จของกลุ่ม (วัฒนา ระวังทุกข์, 2542 : 34)

การเรียนรู้แบบร่วมมือ นั้น นักเรียนจะทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มเพื่อให้เข้าใจในสิ่งที่เรียน (Arends, 1994 : 344) กลุ่มละประมาณ 4 - 6 คน (Dembo, 1991 : 347) การเรียนรู้แบบร่วมมือ นั้นครูจะต้องฝึกทักษะให้นักเรียนมีกระบวนการกลุ่ม หรือทักษะทางสังคมในการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม เช่น การยิ้ม การให้กำลังใจ การให้คำปรึกษา เพื่อให้เด็กเกิดความไว้วางใจซึ่งกันและกัน ขอมรับและร่วมมือกันมากขึ้น (Johnson and Johnson, 1990 : 29 - 30) รวมทั้งการประนีประนอมการพูดคุยกันภายในกลุ่ม ความเป็นผู้นำ และเป็นผู้ตาม (Hollingworth and Hoover, 1991 : 167) วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือนี้ผู้เรียนร่วมกันเรียน กล้าซักถามและได้ทราบ

คำตอบในเรื่องที่ตนสนใจหรือยังไม่กระจ่าง การอธิบายให้เพื่อนฟังจะทำให้ผู้อธิบายมีความแม่นยำในเรื่องที่เรียนมากขึ้น เพื่อนๆ ที่ฟังเกิดความเข้าใจอย่างแจ่มแจ้ง ผู้เรียนได้พัฒนาการทำงานเป็นกลุ่มให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น คนอ่อนได้เรียนรู้จากคนที่เก่งกว่า (บุญชม ศรีสะอาด, 2537 : 122) การเรียนแบบร่วมมือเป็นกระบวนการสอนที่จะช่วยให้นักเรียนมีชีวิตที่ดีในโลกอนาคต เพราะนักเรียนจะเรียนรู้ในการมีส่วนร่วมในกลุ่มทักษะทางสังคมที่จะอยู่กับผู้อื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ เคารพความเป็นเอกลักษณ์ของผู้อื่น (อารี สัมหลวี, 2543 ก : คำนำ) โดยปกติการสอนในชั้นเรียนทั่วไปก็มีการสอน โดยให้เรียนหรือทำงานเป็นกลุ่มย่อย เช่นกลุ่มอภิปราย กลุ่มทดลองวิทยาศาสตร์ หรืออื่นๆ แต่การสอนโดยให้การร่วมมือเป็นกลุ่มเล็กๆ นั้นจะแตกต่างจากการสอนโดยกลุ่มย่อยต่างๆ ไป เพื่อให้เกิดผลการเรียนรู้ทั้งทางด้านความรู้และทางด้านจิตใจ ช่วยให้นักเรียนเห็นคุณค่า ในความแตกต่างระหว่างบุคคลของเพื่อนๆ เคารพความคิดเห็นและความสามารถของผู้อื่นที่แตกต่างจากตน ตลอดจนรู้จักช่วยเหลือและสนับสนุนเพื่อนๆ (อารี สัมหลวี, 2543 ข : 33) ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการที่นักเรียนได้ทำงานร่วมกันในการเรียนแบบร่วมมือ นั้นจะได้มา ซึ่งทั้งการเรียนรู้ของตนเองและของกลุ่ม (Kagan, 1990 : 12 - 15) เห็นได้จากภายในกลุ่ม การเรียนแบบร่วมมือนักเรียนจะมีความรับผิดชอบอยู่ 2 ประการ ก็คือ เรียนบทเรียนตามที่กำหนดและรับผิดชอบร่วมกัน (Johnson and Johnson, 1987 : 30 - 33)

การเรียนแบบร่วมมือนี้ในต่างประเทศได้มีผู้วิจัยศึกษาค้นคว้า ได้พบว่าส่วนใหญ่ใช้ได้ผลดีทั้งในด้านช่วยเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และพฤติกรรมทางสังคม (Slavin, 1980 : 241 - 271 ; Lazarowitz, Sharan and Stenberg, 1980 : 99 - 104 ; Mevarech, 1985 : 372 - 376) สำหรับในประเทศไทยนั้น การศึกษาเรื่องการเรียนแบบร่วมมือ และนำมาจัดการเรียนการสอนในเด็กกลุ่มที่เป็นเด็กพิเศษแตกต่างไปจากเด็กปกติ เช่น เด็กบกพร่องทางการได้ยินนั้น พบว่ายังมีอยู่น้อยมาก ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะทำการศึกษาถึงเรื่องนี้ และนำวิธีการดังกล่าว มาทดลองใช้กับเด็กบกพร่องทางการได้ยิน เพื่อที่จะช่วยพัฒนาระดับความสามารถทางการอ่าน และการเขียนภาษาไทยสำหรับเด็กบกพร่องทางการได้ยินให้ดียิ่งขึ้น

ปัญหานำของเด็กบกพร่องทางการได้ยินคือ ภาษา หรือการสื่อสารกับผู้อื่น ยังมีการสูญเสียการได้ยินมากเท่าใด พัฒนาการทางภาษายิ่งล่าช้า และบกพร่องมากเท่านั้นแม้จะมีองค์ประกอบอื่นมาเกี่ยวข้องเช่น สายตา สติปัญญา ก็มีได้ทำให้ปัญหานี้หายไปได้ แต่อาจส่งผลดีไว้เพราะเป็นส่วนช่วยที่สำคัญ (ศรียา นิยมธรรม, 2538 ก : 115) เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินนั้น ประสาทสัมผัสด้านการฟังเสียงไม่อาจใช้เป็นประสาทนำได้เท่ากับประสาทตา จึงต้องอาศัยการรับรู้ทางสายตามาช่วยในการรับรู้อย่างมาก ละการรับรู้จากการสัมผัสก็มีส่วนช่วยเช่นกัน โดยปกติเด็กที่รับรู้จากการเห็นมักจะเรียนรู้ได้เร็ว แต่ก็ลืมได้เร็วเช่นกัน ดังนั้นจึงหาเสมอๆ

คนที่บกพร่องทางการได้ยินมักล้มง่าย (ศรีธา นิยมธรรม, 2535 : 45 – 48,) ทั้งยังเป็นไปภูเขาในเรื่องที่เป็นนามธรรม เพราะไม่อาจเห็นด้วยสายตา (ศรีธา นิยมธรรม ,2538 ข : 54) การใช้ภาพสื่อบอกเรื่อง บอกความหมาย เพื่อให้เด็กเรียนทางตา ใช้ภาพช่วยให้อ่านง่าย ประสบความสำเร็จง่าย ทั้งยังสอดคล้องกับวิธีใช้ภาพสื่อของมนุษย์ (บันลือ พฤษะวัน , 2532: 14) เด็กบกพร่องทางการได้ยินจะเข้าใจบทเรียนได้ดีถ้าหากครูสอนในสิ่งที่ป็นรูปธรรม ตรงข้ามกับสิ่งที่เป็นนามธรรม ครูต้องใช้ความสามารถและเทคนิคเป็นพิเศษ ในการอธิบายคำที่เป็นนามธรรมให้เข้าใจ โดยการยกตัวอย่าง เปรียบเทียบให้ดูภาพประกอบ และ เล่าเรื่องที่เกี่ยวข้องกับคำนั้นๆ เด็กจะเกิดความคิด และเข้าใจไปเอง ควรให้เวลาแก่เด็กจนกว่าจะเข้าใจได้ถูกต้อง (วาริ ธีระจิตร, 2537: 53)

ไมเคิลบัสท์ และ บรุตเทน(Myklebust and Brutton: 1953 อ้างถึงใน ศรีธา นิยมธรรม, 2538: 65) กล่าวว่าคนที่บกพร่องทางการได้ยินมักรับรู้ในเรื่องราวที่เป็นรูปธรรม และจากประสบการณ์ทางการสอนเด็กบกพร่องทางการได้ยิน ผู้วิจัยพบว่าเด็กบกพร่องทางการได้ยินส่วนใหญ่มักจะเรียนได้ดี ถ้าหากมีสื่อและรูปภาพประกอบในการสอน ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาว่าถ้านำวิธีสอนแบบการเรียนแบบร่วมมือ มาใช้กับบทเรียนที่มีภาพประกอบแล้วจะทำให้ทราบว่าวิธีสอนและประเภทของบทเรียนจะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ในด้านการอ่านและการเขียนของนักเรียนที่บกพร่องทางการได้ยินแตกต่างกันหรือไม่ และมีกิริยาร่วมระหว่างวิธีสอนและประเภทของบทเรียนหรือไม่ โดยจัดกลุ่มทดลองที่ใช้โปรแกรมการสอน สำหรับการสอนภาษา โดยเฉพาะเน้นก็คือโปรแกรม ซีไอ อาร์ ซี (Cooperative Intergrated Reading and Composition) หรือ CIRC นำมาเปรียบเทียบกับการสอนแบบปกติ โดยจัดกลุ่มร่วมกับประเภทของบทเรียนซึ่งมี 2 แบบคือบทเรียนที่มีภาพประกอบ และบทเรียนที่เป็นข้อความธรรมดา มาจัดการเรียนการสอนให้กับเด็กบกพร่องทางการได้ยิน

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยแยกตามหัวข้อดังต่อไปนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนแบบร่วมมือ
 - 1.1 ความหมายของการเรียนแบบร่วมมือ
 - 1.2 ความเป็นมาของการเรียนแบบร่วมมือ
 - 1.3 ทฤษฎีการเรียนแบบร่วมมือและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง
 - 1.4 โปรแกรม ซี ไอ อาร์ ซี (CIRC)

- 1.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนแบบร่วมมือ
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับภาพประกอบ
 - 2.1 ความหมายของภาพ
 - 2.2 ประโยชน์ของการใช้ภาพประกอบ
 - 2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาพประกอบ
3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับเด็กบกพร่องทางการได้ยิน
 - 3.1 ความหมายของเด็กบกพร่องทางการได้ยิน
 - 3.2 ลักษณะของเด็กบกพร่องทางการได้ยิน
 - 3.3 วิธีสื่อความหมายและการใช้ภาษามือ
 - 3.4 หลักสูตรและการสอนเด็กบกพร่องทางการได้ยิน

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีเรียนแบบร่วมมือ

1.1 ความหมายของการเรียนแบบร่วมมือ

เอเรนดส์ (Arends, 1994 : 344) กล่าวว่า การเรียนแบบร่วมมือ คือ การที่นักเรียนทำงานร่วมกันเป็นทีม เพื่อให้เข้าใจในสิ่งที่เรียน โดยทีมประกอบไปด้วยผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ปานกลาง และต่ำ เชื้อชาติและเพศต่างกัน ระบบการให้รางวัลจะเน้นกลุ่ม มากกว่าเน้นบุคคล

กูด และ โบรफी (Good and Brophy, 1991 : 409) ได้ให้ความหมายของการเรียนแบบร่วมมือว่า หมายถึง วิธีการที่ให้นักเรียนนั่งทำงานอย่างอิสระในกลุ่มเล็กๆ ประมาณ 4-6 คน ดังนั้นภายใต้การเรียนแบบร่วมมือนักเรียนจะทำงานร่วมกันกับเพื่อนมากกว่าที่จะทำงานคนเดียว และได้รับข้อมูลย้อนกลับจากเพื่อนและครูด้วย

เด็มโบ (Dembo, 1991 : 347) กล่าวว่า การเรียนแบบร่วมมือ คือ การที่นักเรียนทำงานร่วมกันเป็นทีมเล็กๆ ทีมละ 4-6 คน เป็นเวลาหลายๆ สัปดาห์

จอร์นสัน และ จอร์นสัน (Roger T. Johnson and David W. Johnson) กล่าวว่า การเรียนแบบร่วมมือเป็นความสัมพันธ์ในกลุ่ม ของนักเรียนซึ่งต้องการพึ่งพาซึ่งกันและกัน เพื่อเป็นการส่งเสริมให้เกิดทักษะต่างๆระหว่างบุคคล (การติดต่อสื่อสาร, ความซื่อสัตย์, การเป็นผู้นำ, การตัดสินใจการแก้ไขปัญหา) เป็นการช่วยเหลือซึ่งกันและกันภายในทีม (ออนไลน์) สืบค้นได้

จาก http://www2.nceu.edu/unity/lockers/users/f/felder/public/Cooperative_Learning.html

[วันที่ 18 ธันวาคม 2544]

อารี สัมหลวี (2543 : 33) กล่าวว่า การเรียนแบบร่วมมือเป็นวิธีการเรียนที่ให้นักเรียน

ทำงานกันเป็นกลุ่มเล็กๆ เพื่อให้เกิดผลการเรียนรู้ทั้งทางด้านความรู้และทางด้านจิตใจ ช่วยให้นักเรียนเห็นคุณค่าในความแตกต่างระหว่างบุคคลของเพื่อนๆ เคารพความคิดเห็นและความสามารถของผู้คนที่แตกต่างจากตน ตลอดจนรู้จักช่วยเหลือและสนับสนุนเพื่อนๆ

กองวิจัยทางการศึกษา, กรมวิชาการ (2542 : 14) การเรียนแบบร่วมมือเป็นวิธีการสอนที่จัดให้นักเรียนทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มย่อย โดยให้สมาชิกทุกคนมีความรับผิดชอบต่อกลุ่มร่วมกัน ช่วยกันทำงานที่ได้รับมอบหมายให้สำเร็จ โดยมีจุดมุ่งหมายร่วมกัน สมาชิกกลุ่มมีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกันงานเต็มความสามารถมีการคิดร่วมกัน ทำงานร่วมกัน มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีต่อกันและร่วมมือกันทำงานให้บรรลุผลสำเร็จ

จากที่ได้มีผู้ให้ความหมายไว้ดังกล่าว สรุปได้ว่า การเรียนแบบร่วมมือ หมายถึง วิธีการสอนที่ทำกิจกรรมร่วมกันเป็นกลุ่ม ซึ่งในกลุ่มนั้นจะประกอบด้วย สมาชิกที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน และมีการช่วยเหลือซึ่งกันและกันเพื่อให้กิจกรรมของกลุ่มบรรลุตามเป้าหมาย

1.2 ความเป็นมาของการเรียนแบบร่วมมือ

เอเรนดส์ (Arends, 1989 : 339 - 340) กล่าวถึง ความเป็นมาของการเรียนแบบร่วมมือว่าการเรียนแบบร่วมมือนั้นเกิดขึ้นจาก แนวคิดของระบบประชาธิปไตย ทั้งในด้านทฤษฎีและปฏิบัติ รากฐานแนวความคิดของการเรียนแบบนี้ เริ่มตั้งแต่ต้นศตวรรษที่ 20 สมัยกรีกตอนต้น โดยนักจิตวิทยาการศึกษาและนักการศึกษาหลายท่านที่ต้องการ ให้มีพฤติกรรมร่วมมือของกลุ่มคนในการเรียนรู้สิ่งต่างๆ สร้างความสัมพันธ์และความกลมเกลียวระหว่างเผ่าพันธุ์ ตลอดจนสร้างความรู้สึที่ดีให้เกิดขึ้น ระหว่างกลุ่มคนที่มีความแตกต่างกัน

ในปี ค.ศ. 1916 จอห์น ดิวอี้ ซึ่งในขณะนั้นอยู่ที่มหาวิทยาลัยชิคาโก ได้เขียนหนังสือที่มีชื่อว่า "ประชาธิปไตยและการศึกษา" ความคิดของ ดิวอี้เกี่ยวกับการศึกษาก็คือ ห้องเรียนเป็นกระจกสะท้อนให้เห็นถึงสภาพสังคม และเป็นห้องทดลองสำหรับการเรียนรู้ในชีวิตจริง การจัดสภาพ การเรียนตามแนวคิดของดิวอี้ ต้องการให้ผู้เรียนได้เรียนรู้แบบประชาธิปไตยโดยทุกคนควรจะได้มีส่วนร่วมในการคิด การตัดสินใจและการแก้ไขปัญหาต่างๆ ซึ่งจะได้สอดคล้องกับการที่ผู้เรียนจะนำไปใช้ในการดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างเหมาะสม

1.3 ทฤษฎีการเรียนแบบร่วมมือและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการเรียนแบบร่วมมือ

การเรียนแบบร่วมมือเป็นการจัดการเรียนการสอนเป็นกลุ่ม ทฤษฎีเกี่ยวกับกลุ่มและการทำงานเป็นหมู่คณะเป็นเรื่องเกี่ยวกับการพยายามสร้างแรงจูงใจ ให้สมาชิกได้รับแรงจูงใจ เพื่อให้เขาเหล่านั้นสามารถทำงานร่วมกันได้อย่างดี ในเรื่องทฤษฎีการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มนี้

มีผู้เสนอทฤษฎีที่น่าสนใจไว้แตกต่างกันหลายทฤษฎีดังนี้

1. ทฤษฎีตาข่ายปฏิบัติงาน (Grid to Work) ผู้พัฒนาคือ เบลก (Blake) และมูทอน (Muton) แห่งมหาวิทยาลัยเท็กซัส ทฤษฎีนี้อธิบายว่า บุคคลต้องการจะทำงานให้ได้ผล และมีส่วนร่วมในงานที่เขารับผิดชอบ การที่จะให้ทุกคนมีส่วนร่วมและทำงานให้ได้ผลดีนั้น องค์กรจะต้องสร้างบรรยากาศที่ช่วยสนับสนุนให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ และเปิดโอกาสให้แสดงความคิดเห็นในการทำงานอย่างจริงจัง ทฤษฎีนี้เชื่อว่าผลงานย่อมเกิดจากการประสมประสานความต้องการขององค์กรและของคนเข้าด้วยกัน

2. ทฤษฎีสนาม (Field Theory) เป็นของเคิร์ต เลวิน (Kert Lewin) ซึ่งมีแนวคิดที่สำคัญสรุปได้ดังนี้ คือ

2.1 พฤติกรรมของบุคคลมาจากการมีความสัมพันธ์ของสมาชิกในกลุ่ม

2.2 โครงสร้างของกลุ่มจะเกิดจากการรวมกลุ่มของบุคคลที่มีลักษณะต่างกัน

2.3 การรวมกลุ่มแต่ละครั้งจะต้องมีการปฏิสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในกลุ่ม

ในรูปการกระทำ (Act) ความรู้สึก (Feel) และความคิด (Think)

2.4 องค์กรประกอบต่างๆ ในข้อ 2.3 จะทำให้เกิดโครงสร้างของกลุ่ม ซึ่งการเกิดกลุ่มแต่ละครั้งจะมีความแตกต่างกันตามลักษณะของสมาชิกในกลุ่ม

2.5 สมาชิกในกลุ่มจะมีการปรับตัวเข้าหากันและพยายามช่วยกันทำงานซึ่ง จะก่อให้เกิดความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ทำให้เกิดแรงผลักดันของกลุ่ม และส่งผลให้ การทำงานเป็นไปด้วยดี

1.3 ทฤษฎีการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning Theory)

การเรียนรู้แบบร่วมมือมีพื้นฐานมาจากปรัชญาการศึกษาแบบพิพัฒนาการ (Progressivism) ที่เน้นการให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการจัดทิศทางพัฒนาตนเอง จึงทำให้เกิดการเรียนการสอนที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ซึ่งจอห์น ดิวอี้ (John Dewey) ได้นำเสนอปรัชญาการศึกษาแบบพิพัฒนาการขึ้นและได้รับการยอมรับอย่างแพร่หลายจนถึงปัจจุบัน นอกจากนี้ยังได้นำแนวคิดจากทฤษฎีสนามของเคิร์ต เลวิน ที่เน้นว่าการพึ่งพาและกันเป็นตัวกำหนดวิธีการปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ซึ่งแนวคิดหลักดังกล่าวได้มีการศึกษานำไปพัฒนาเป็นรูปแบบต่างๆ ของการเรียนรู้แบบร่วมมือมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนอย่างแพร่หลายในปัจจุบัน (กองวิจัยทางการศึกษา, กรมวิชาการ, 2542 : 14)

โครงสร้างของการเรียนแบบร่วมมือ

การเรียนแบบร่วมมือเป็นการเรียนที่อาศัยโครงสร้างเป้าหมายแบบร่วมมือเป็นพื้นฐาน สลาวิน (Slavin : 1983, อ้างถึงในขวัญเรือน โพธิ์วิเชียร, 2537 : 7) ได้อธิบายถึงการเรียนแบบร่วมมือว่ามีโครงสร้างองค์ประกอบเบื้องต้น 2 ประการ คือ

1. โครงสร้างสิ่งกระตุ้นแบบร่วมมือ คือ การที่บุคคลสองคน หรือมากกว่านี้จะได้รับรางวัลหรือไม่นั้น ขึ้นอยู่กับผู้อื่นด้วย เป็นลักษณะ การประสบความสำเร็จร่วมกันเป็นกลุ่ม ทุกคนในกลุ่มจะได้รับรางวัลหรือไม่นั้น ขึ้นอยู่กับว่าพวกเขาประสบความสำเร็จหรือไม่ โดยโครงสร้างสิ่งกระตุ้นที่ใช้ในการเรียนแบบร่วมมือนั้นสามารถจำแนกได้ออกเป็น 3 ประเภท ขึ้นอยู่กับว่ารางวัลที่ให้นั้น ยึดตามหลักเกณฑ์การเรียนรู้รายบุคคล หรือตามผลผลิตของกลุ่มหนึ่ง ๆ

1.1 วิธีการให้รางวัลกลุ่ม สำหรับการเรียนรู้รายบุคคล รางวัล ได้แก่ การประกาศ เช่น ใบประกาศนียบัตร การประกาศข่าวในชั้นเรียน เกรด คำชมเชย สิ่งของ โดยให้นักเรียนในกลุ่มที่ประสบความสำเร็จตามเกณฑ์มาตรฐาน เช่น กลุ่มที่ได้คะแนนสูงที่สุดในชั้นเรียน หรือกลุ่มที่สามารถทำคะแนนได้มากกว่าเกณฑ์ที่ได้ตั้งเอาไว้ในตอนแรก คะแนนกลุ่มนั้น ได้มาจากคะแนนเฉลี่ยของสมาชิกทุกคนที่ได้จากการประเมินการเรียนรู้รายบุคคล เช่น คะแนนจากการทดสอบย่อย ของแต่ละบุคคลในกลุ่ม

1.2 วิธีการให้รางวัลกลุ่ม สำหรับผลผลิตกลุ่ม รางวัลที่ให้มีลักษณะเหมือนกับวิธีการที่ 1 แต่การให้รางวัลนั้นขึ้นอยู่กับคุณภาพของงานที่ได้รับมอบหมาย หรือรายงานของแต่ละกลุ่ม ซึ่งได้มาจากการที่สมาชิกทุกคนในกลุ่มช่วยกันมากกว่าจากการเรียนรู้เป็นรายบุคคล

1.3 วิธีการให้รางวัล สำหรับรายบุคคล คือ การให้นักเรียนได้ทำงานด้วยกัน และสอนให้นักเรียนช่วยเหลือผู้อื่น แต่การให้รางวัลนั้นจะให้เป็นเกรดสำหรับแต่ละบุคคลแตกต่างกันไป ขึ้นอยู่กับผลงานหรือการปฏิบัติของนักเรียนเอง

2. โครงสร้างงานแบบร่วมมือ โครงสร้างงานที่ใช้ ในวิธีการเรียนแบบร่วมมือนี้ สามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท คือ

2.1 โครงสร้างงานร่วมมือแบบแยกงานรับผิดชอบ วิธีการเรียนที่ใช้โครงสร้างงานลักษณะนี้นั้น สมาชิกแต่ละคนได้รับมอบหมายให้รับผิดชอบกิจกรรมส่วนหนึ่งของกิจกรรมของกลุ่ม

2.2 โครงสร้างงานร่วมมือแบบทั้งกลุ่ม วิธีการเรียนที่ใช้โครงสร้างงานลักษณะนี้ สมาชิกทุกคนในกลุ่มจะเรียนด้วยกัน และไม่มีการแยกงานออกเป็นส่วนย่อย

การที่กำหนดให้แต่ละบุคคลอยู่ภายใต้สิ่งกระตุ้นแบบร่วมมือ จะเป็นการส่งเสริมให้แต่ละบุคคลช่วยกันทำอะไรก็ตามเพื่อให้กลุ่มประสบความสำเร็จและมีการช่วยเหลือผู้อื่น

ในการทำงานของกลุ่มด้วย และโครงสร้างการทำงานแบบร่วมมือ คือ ผลการกระทำจะเพิ่มขึ้น โดยเพิ่มการช่วยเหลือกันและกันมากขึ้น ของหมู่สมาชิกภายในกลุ่ม และโดยอิทธิพลของสมาชิกภายในกลุ่ม ในการส่งเสริมสนับสนุนให้ผู้อื่นในกลุ่มช่วยกันทำงานของ กลุ่ม (Slavin, 1983 อ้างถึงใน ขวัญเรือน โพธิ์วิเชียร, 2537 : 9)

ลักษณะของการเรียนแบบร่วมมือ

ลักษณะการเรียนแบบร่วมมือ นอกจากตามแนวคิดดังกล่าวแล้ว จอห์นสัน และจอห์นสัน (Johnson and Johnson 1987 : 23 - 24) ได้กล่าวถึงลักษณะเบื้องต้นของการเรียนแบบร่วมมือไว้ดังนี้

1. สมาชิกกลุ่มมีความรับผิดชอบต่อกลุ่มร่วมกัน "อยู่ด้วยกัน ไหนไปกัน" ช่วยกันทำงานที่ได้รับมอบหมายให้สำเร็จ โดยมีจุดมุ่งหมายร่วมกัน แบ่งข้อมูลและอุปกรณ์ระหว่างสมาชิกของกลุ่ม

2. สมาชิกกลุ่มมีปฏิสัมพันธ์ (Interaction) ต่อกัน อภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน

3. สมาชิกกลุ่มแต่ละคนมีความรับผิดชอบในตัวเองต่องานที่ได้รับมอบหมาย จุดมุ่งหมายที่สำคัญ คือ การที่แต่ละคนทำงานอย่างเต็มความสามารถ

4. สมาชิกกลุ่มมีทักษะในการทำงานกลุ่ม และมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี สมาชิกกลุ่มใช้กระบวนการกลุ่ม (Group Process) ในการเรียนรู้และการทำงาน ซึ่งประกอบด้วยการรู้จักเป็นผู้นำ การเป็นสมาชิกที่ดี มีกระบวนการทำงาน รู้ว่าจะทำไปทำไม ทำอะไร ทำที่ไหน ใครทำบ้าง ทำอย่างไร รวมทั้งการประเมินผลงาน และประเมินสมาชิกกลุ่มและกระบวนการทำงานของกลุ่ม

โดยปกติการสอนในชั้นเรียนทั่วไปก็มีการสอนโดยให้เรียนหรือทำงานเป็นกลุ่มย่อย เช่น กลุ่มอภิปราย กลุ่มทดลองวิทยาศาสตร์ หรืออื่นๆ แต่การสอนโดยให้เรียนแบบร่วมมือเป็นกลุ่มเล็กๆ นั้นแตกต่างจากการสอนกลุ่มย่อยทั่วไป และการทำงานเป็นกลุ่มย่อยทั่วไปจะไม่เน้นองค์ประกอบข้างต้นหากจะเน้นแต่ผลลัพธ์ของงานเท่านั้น ซึ่งความแตกต่างระหว่างกลุ่มการเรียนแบบร่วมมือกับกลุ่มทั่วไปมีความแตกต่างดังตาราง 1

ตาราง 1 ความแตกต่างระหว่างกลุ่มการเรียนรู้แบบร่วมมือกับกลุ่มทั่วไป
(Johnson and Johnson , 1975 อ้างถึงใน อารี สัมหลวี , 2543:34)

กลุ่มการเรียนรู้แบบร่วมมือ	กลุ่มการเรียนรู้ทั่วไป
1. พึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกันทางบวก	1. ไม่จำเป็นต้องพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน
2. สมาชิกแต่ละคนต้องรับผิดชอบในผลงานของตน	2. แต่ละคนไม่จำเป็นต้องรับผิดชอบในผลงานของตน
3. เน้นทั้งผลงานและกระบวนการ	3. เน้นแค่ผลงาน
4. สอนทักษะทางสังคม	4. ไม่สนใจที่จะสอนทักษะทางสังคม
5. ครูต้องสังเกตใกล้ชิดและช่วยเหลือ	5. ครูมักจะปล่อยให้กลุ่มทำงานกันเอง
6. เน้นกระบวนการกลุ่มและมีการสนับสนุน ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน	6. ไม่เน้นกระบวนการกลุ่ม
7. ลดความสามารถของสมาชิกในกลุ่ม	7. มักจะจัดกลุ่มตามความสามารถใกล้เคียง

คาแกน (Kagan 1994 : 4 : 1, 4 : 11) กล่าวว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือมีความแตกต่างจากกลุ่มซึ่งเรียนรู้แบบร่วมมือต้องมีโครงสร้างการเรียนรู้ชัดเจน โดยมีแนวคิดสำคัญ 6 ประการ คือ

1. เป็นกลุ่มหรือเป็นทีม (Team) ซึ่งเป็นกลุ่มขนาดเล็ก ประมาณ 2 - 6 คน และขนาดที่เหมาะสมที่สุด คือ 4 คน ที่จะเปิดโอกาสให้ทุกๆ คน ร่วมมืออย่างเท่าเทียมกัน รวมทั้งสามารถแบ่งให้ทำงานเป็นคู่ได้สะดวกภายในกลุ่มประกอบด้วยสมาชิกที่มีความสามารถแตกต่างกันคลละกัน
2. มีความเต็มใจ (Willing) เป็นความเต็มใจที่ร่วมมือในการเรียนและทำงาน โดยร่วม ช่วยเหลือกันและกัน และมีการยอมรับกันและกัน อันจะทำให้งานราบรื่น
3. มีการจัดการ (Management) การจัดการเพื่อให้การทำงานเป็นกลุ่มแบบร่วมมือเป็นไปอย่างราบรื่น ได้ผลอย่างมีประสิทธิภาพนั้นต้องกำหนดสิ่งต่อไปนี้
 - 3.1 สัญญาเจียบ คือ สัญญาที่ผู้สอนส่งให้ผู้เรียน แล้วผู้เรียนทำสัญญาตามและเจียบเพื่อฟังคำสั่งต่อไป
 - 3.2 บทบาท บทบาทต้องกำหนดไว้ล่วงหน้า ใครทำ ใครพูด ใครเขียน ใครฟังในเวลาที่กำหนด
 - 3.3 คำถาม คำถามที่เป็นคำสั่งให้ผู้เรียนทำตาม
4. มีทักษะ (Skill) เป็นทักษะทางสังคมรวมทั้งทักษะการสื่อความหมายการช่วยสอนและการแก้ปัญหาความขัดแย้ง เป็นต้น ทักษะเหล่านี้จะช่วยทำให้สามารถทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ

5. มีหลักการสำคัญ 4 ประการ (Basic Principles) เป็นตัวชี้แจงว่าเป็นการเรียนรู้เป็นกลุ่ม หรือการเรียนรู้แบบร่วมมือ การเรียนรู้แบบร่วมมือต้องมีหลักการ 4 ประการ ดังนี้

5.1 Positive Interdependence มีการพึ่งพาอาศัยกันและกัน ช่วยเหลือกันเพื่อ ความสำเร็จ และเข้าใจว่าความสำเร็จของแต่ละคน คือความสำเร็จของกลุ่ม

5.2 Individual Accountability มีความรับผิดชอบเป็นรายบุคคล ทุกๆ คนในกลุ่มมี บทบาท หน้าที่ ความรับผิดชอบในการค้นคว้าการทำงาน สมาชิกทุกคนต้องเรียนรู้ในสิ่งที่เรียน เหมือนกัน จึงถือว่าเป็นความสำเร็จของกลุ่ม

5.3 Equal Participation มีส่วนร่วมเท่าเทียมกัน ทุกๆ คนต้องมีส่วนร่วมใน การค้นคว้า การอ่าน การทำงานเท่าๆ กัน ทำโดยกำหนดบทบาทของแต่ละคน กำหนดบทบาท ก่อนหลัง เช่น ให้ใครพูด ให้ใครฟัง ให้ใครบันทึก

5.4 Simultaneous Interaction มีการปฏิสัมพันธ์ไปพร้อมๆ กัน คือ สมาชิกทุกคน จะทำงาน คิด อ่าน ฟัง ฯลฯ ไปพร้อมๆ กัน

ขั้นตอนและเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ

ขั้นตอนในการเรียนรู้แบบร่วมมือนั้น ไม่ว่าจะใช้เทคนิคใดก็ตาม จะมีลำดับขั้นตอน ในการเรียนที่คล้ายกัน คือ ขั้นเตรียม ขั้นสอน ขั้นทำงานกลุ่ม ขั้นตรวจสอบผลงานและทดสอบ ขั้นสรุปบทเรียนและประเมินผลการทำงานของกลุ่ม รายละเอียดของแต่ละขั้นตอนมีดังนี้

1. **ขั้นเตรียม** กิจกรรมในขั้นเตรียมประกอบด้วยครูแนะนำทักษะในการเรียนรู้ร่วมกัน และจัดกลุ่มนักเรียนเป็นกลุ่มย่อยๆ ประมาณ 2 - 6 คน ครูควรแนะนำเกี่ยวกับระเบียบของกลุ่ม บทบาทและหน้าที่ของสมาชิกในกลุ่ม แจกวัสดุประสงค์ของบทเรียนและการทำกิจกรรมร่วมกัน และการฝึกฝนทักษะพื้นฐานที่จำเป็นสำหรับการทำกิจกรรมกลุ่ม

2. **ขั้นสอน** ครูนำเข้าสู่บทเรียน แนะนำเนื้อหาและแหล่งข้อมูล มอบหมายงานให้ นักเรียนแต่ละกลุ่ม และอธิบายขั้นตอนการทำงาน

3. **ขั้นทำกิจกรรมกลุ่ม** นักเรียนเรียนรู้ร่วมกันในกลุ่มย่อย โดยที่แต่ละคนมีบทบาทและ หน้าที่ตามที่ได้รับมอบหมาย เป็นขั้นตอนที่สมาชิกในกลุ่ม จะได้ร่วมกันรับผิดชอบต่อผลงาน ของกลุ่มในขั้นนี้ครูจะกำหนดให้นักเรียนใช้เทคนิคต่างๆ กันในการทำกิจกรรมแต่ละครั้ง เทคนิค ที่ใช้แต่ละครั้งจะต้องเหมาะสมกับวัตถุประสงค์ในการเรียนแต่ละเรื่อง ในการเรียนครั้งหนึ่งๆ อาจต้องใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือหลายๆ เทคนิคประกอบกัน เพื่อให้เกิดประสิทธิผล ในการเรียน

4. **ขั้นตรวจสอบผลงานและทดสอบ** ในขั้นนี้เป็นการตรวจสอบว่าผู้เรียนได้ปฏิบัติหน้าที่

ครบถ้วนแล้วหรือยัง ผลการปฏิบัติเป็นอย่างไร เน้นการตรวจสอบผลงานกลุ่มและรายบุคคล
ในทางกรณีนักเรียนอาจต้องซ่อมเสริมสิ่งที่ยังขาดตกบกพร่อง ต่อจากนั้นเป็นการทดสอบ

5. **ขั้นสรุปบทเรียนและประเมินผลการทำงานกลุ่ม** ครูและนักเรียนช่วยกันสรุปบทเรียน
ถ้ามีสิ่งที่คุณเรียนยังไม่เข้าใจครูควรอธิบายเพิ่มเติม ครูและนักเรียนช่วยกันประเมินผลการทำงาน
กลุ่ม และพิจารณาว่า อะไรคือจุดเด่นของงาน และอะไรคือสิ่งที่ควรปรับปรุง

เท่าที่กล่าวมาแล้วนั้น เป็นขั้นตอนของการเรียนแบบร่วมมือโดยทั่วไป และเพื่อ
ให้การเรียนการสอนเป็นไปตามขั้นตอนดังกล่าว และบังเกิดผลดีต่อนักเรียน ครูจะต้องวางแผน
การเรียนให้แก่ผู้เรียนอย่างเป็นระบบครบทุกขั้นตอน ในส่วนของการประเมินผลอาจกระทำได้
หลายวิธี เพื่อเป็นการช่วยและการให้กำลังใจแก่ผู้เรียน ครูอาจจัดให้มีการวัดและประเมินผลดังนี้

1. ให้คะแนนรายบุคคลบวกกับคะแนนกลุ่ม ถ้าทุกคนในกลุ่มทำงานได้ตามเกณฑ์
ที่ครูตั้งไว้
2. ทุกคนในกลุ่มได้คะแนนเท่ากัน
3. เลือกงานคนใดคนหนึ่งในกลุ่มตรวจแล้วให้คะแนน
4. ตรวจสอบผลงานของทุกคนในกลุ่มแล้วหาคะแนนเฉลี่ย แล้วจึงเอาคะแนนเฉลี่ยบวก
กับคะแนนการทำงานร่วมกัน

เทคนิคการเรียนแบบร่วมมือ

เทคนิคการเรียนแบบร่วมมือที่สำคัญ มี 5 รูปแบบ (Slavin, 1980 : 315 - 242)

1. การแบ่งกลุ่ม - เล่นเกม - แข่งขัน (Teams - Games Tournament หรือ TGT) ได้แก่
การแบ่งนักเรียนเป็นกลุ่มละ 4 - 6 คน สมาชิกในกลุ่มประกอบด้วยนักเรียนที่มีผลการเรียน เพศ
และเชื้อชาติต่างกัน ภารกิจของกลุ่มคือ ภายหลังจากที่ครูสอนบทเรียนแต่ละบท กลุ่มจะต้อง
เตรียมสมาชิกทุกคนในกลุ่มให้พร้อม สำหรับการแข่งขันตอบคำถามที่ครูจะให้มีขึ้นในวันต่อไป
โดยมีการช่วยสอน และถามกันในกลุ่มตามเนื้อหาในเอกสารที่ครูแจกให้ โดยปกติการแข่งขัน
จะมีสัปดาห์ละครั้ง ประกอบด้วยคำถามสั้นๆ เกี่ยวกับบทเรียนที่ครูสอนและที่ปรากฏในเอกสาร
ที่ครูแจกให้ ใช้เวลาตอบครั้งละประมาณ 40 นาทีในการแข่งขัน และคนที่ได้คะแนนรองลงไป
แข่งกันชุดละ 3 คนตามลำดับ คะแนนที่สมาชิกในกลุ่มแต่ละคนทำได้จะนำมารวมกัน
เป็นคะแนนของกลุ่ม เมื่อเสร็จการแข่งขันแต่ละครั้ง ครูจะออกจตุลสารประจำห้องลงประกาศ
ชมเชยผู้ที่ทำคะแนนได้สูงสุด และกลุ่มที่ทำคะแนนรวมได้มากที่สุด

2. การแบ่งกลุ่ม - กลุ่มสัมฤทธิ์ (Student Teams Achievement Divisions หรือ STAD)
มีการแบ่งนักเรียนเป็นกลุ่มละ 4 - 6 คน ให้มีคุณสมบัติเช่นเดียวกับกลุ่ม TGT แต่ในกลุ่ม STAD

จะไม่มีการเล่นเกมแข่งขันกัน เมื่อสมาชิกในกลุ่ม STAD ช่วยกันทบทวนบทเรียนพร้อมแล้ว ครูจะให้ทำแบบทดสอบเป็นเวลาประมาณ 15 - 20 นาที คะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบ จะแปลงเป็นคะแนนของแต่ละกลุ่ม โดยใช้ระบบที่เรียกว่า "กลุ่มสัมฤทธิ์" (Achievement Divisions) ผู้ที่ทำแบบทดสอบในครั้งก่อนได้ดีที่สุด 6 คน แรกจะถูกนำคะแนนของครั้งใหม่ มาเปรียบเทียบกับ (เรียกกลุ่มที่น่าคะแนนมาเปรียบเทียบกับนี้ว่า "กลุ่มสัมฤทธิ์") ผู้ที่ได้คะแนน ในครั้งใหม่สูงสุดจะได้คะแนน 8 คะแนน และผู้ที่ได้คะแนนรองลงไปในกลุ่มสัมฤทธิ์เดียวกัน จะได้ 6 คะแนน ลดหลั่นกันไปตามลำดับ จะมีการเปรียบเทียบคะแนนของ "กลุ่มสัมฤทธิ์" มีโอกาสจะได้คะแนนตั้งแต่อันดับที่ 1 - 6 เท่ากันทุกกลุ่ม คะแนนที่แปลงได้จะนำไปรวม กับคะแนนของเพื่อนในกลุ่ม STAD ของตนเป็นคะแนนรวมของกลุ่ม วงจรกิจกรรมของกลุ่ม STAD ได้แก่ การบรรยายการอธิบายในห้องเรียน 40 นาที การทบทวนบทเรียน 40 นาที และการทดสอบ 15 - 20 นาที วงจรนี้จะใช้สัปดาห์ละ 2 ครั้ง

3. เทคนิคการต่อบทเรียน (Jigsaw) นักเรียนจะถูกแบ่งเป็นกลุ่มเช่นเดียวกับ TGT และ STAD นักเรียนทุกกลุ่มจะได้รับมอบหมายให้ทำกิจกรรมเช่นเดียวกัน ครูจะแบ่งเนื้อหา ของเรื่องที่เรียนออกเป็นหัวข้อย่อยเท่าจำนวนสมาชิกแต่ละกลุ่ม และมอบหมายให้นักเรียน แต่ละกลุ่มค้นคว้าคนละหัวข้อ สมาชิกต่างกลุ่มที่ได้รับมอบหมายให้ค้นคว้าหัวข้อเดียวกันจะศึกษา บทเรียนหัวข้อนั้นร่วมกัน จากนั้นแต่ละคนจะกลับเข้ากลุ่มของตน เพื่ออธิบายหัวข้อที่ตนศึกษา ให้เพื่อนร่วมกลุ่มฟัง จากนั้นแต่ละคนจะกลับเข้ากลุ่มของตน เพื่ออธิบายหัวข้อที่ตนศึกษาให้ เพื่อนร่วมกลุ่มฟัง เพื่อให้ทั้งกลุ่มได้รู้เนื้อหาครบทุกหัวข้อ เสร็จแล้วครูจะให้ให้นักเรียนทั้งหมด ทำแบบทดสอบซึ่งจะถามเกี่ยวกับบทเรียนทั้งบท การใช้เทคนิคนี้ให้ผลต่างจาก TGT และ STAD ตรงการให้คะแนนเป็นรายบุคคล จึงมีลักษณะที่การทำกิจกรรมขึ้นต่อกันสูง กล่าวคือต้องอาศัย ความร่วมมือ ในการช่วยกันค้นคว้าแต่ละหัวข้อ และนำสิ่งที่ค้นได้มารวมกันจึงได้เนื้อหาครบถ้วน แต่การรับรางวัลขึ้นต่อกันต่ำ เนื่องจากเป็นการให้รางวัลแบบรายบุคคล เทคนิคนี้จึงจัดเป็น กิจกรรมที่สนองจุดมุ่งหมายเฉพาะบุคคลมากกว่ากลุ่ม

สลาวิน (Slavin, 1978, quoted in Slavin, 1980 : 320) ได้ปรับปรุงเทคนิคการต่อบทเรียน ใหม่ เรียกว่า Jigsaw II ให้นักเรียนทุกคนค้นคว้าบทเรียนทั้งบทเช่นเดียวกัน แต่ให้นั้นทำ ความเข้าใจในหัวข้อต่างกัน สมาชิกต่างกลุ่มที่ได้รับมอบหมายให้ทำความเข้าใจเป็นพิเศษ กับบทเรียนหัวข้อเดียวกันจะศึกษาหัวข้อนั้นร่วมกัน จากนั้นจะกลับไปอธิบายให้เพื่อนร่วมกลุ่มฟัง เสร็จแล้วนักเรียนทั้งหมดจะทำแบบทดสอบ คะแนนที่ได้จะแปลงเป็นคะแนนของกลุ่ม เช่นเดียวกับกลุ่ม STAD วิธี Jigsaw II ทำให้การทำกิจกรรมของสมาชิกในกลุ่มขึ้นต่อกันน้อยลง เนื่องจากต้องอาศัยผลการค้นคว้าของกันและกันน้อยลง ในขณะที่การนำคะแนนมารวมกัน

เป็นคะแนนของกลุ่มและเปรียบเทียบกับกลุ่มอื่น ทำให้การรับรางวัลของกลุ่มขึ้นต่อกันมากขึ้น เมื่อเปรียบเทียบกับ Jigsaw แบบเดิม

4. การสอนแบบกลุ่มย่อย (Small - Group Teaching) ให้นักเรียนช่วยกันตั้งคำถาม อภิปรายในห้องเรียน และค้นคว้าข้อมูลที่ต้องการร่วมกันในการเรียน นักเรียนจะเลือกหัวข้อเรื่อง ที่ตนสนใจในบทเรียนแต่ละบท และแบ่งเป็นกลุ่มๆ ละ 2 - 6 คน แต่ละกลุ่มจะแบ่งหัวข้อของกลุ่ม ออกเป็นหัวข้อย่อยให้สมาชิกแต่ละคนรับผิดชอบ ศึกษาและเตรียมอภิปรายเสนอต่อเพื่อนร่วมชั้น ในนามของกลุ่ม เมื่อนำเสนอเสร็จแล้วเพื่อนในชั้นและครู จะประเมินผลงานของแต่ละกลุ่ม การสอนแบบกลุ่มย่อยนี้ เป็นโครงสร้างที่นักเรียนมีอำนาจควบคุมการเรียนรู้ของตนเองสูง การทำ กิจกรรมในกลุ่มขึ้นต่อกันมาก แต่ยังไม่มียระบบให้คะแนนที่แน่นอน

5. เทคนิคโปรแกรมการร่วมมือในการอ่านและเขียน (Cooperative Intergrated Reading and Composition หรือ CIRC) พัฒนาโดย สลาวิน และคณะเทคนิคนี้ใช้สำหรับวิชาอ่าน เขียนและ ทักษะอื่นๆ ทางภาษา สมาชิกในกลุ่มมี 4 คน มีพื้นความรู้เท่ากัน 2 คน อีก 2 คน ก็เท่ากัน แต่ ต่างระดับความรู้กับ 2 คนแรก ครูจะเรียกคู่ที่ความรู้ระดับเท่ากันจากทุกกลุ่มมาสอน ให้กลับ เข้ากลุ่มแล้วเรียกคู่ต่อไปจากทุกกลุ่มมาสอน คะแนนของกลุ่มพิจารณาจากคะแนนสอบของสมาชิก กลุ่มเป็นรายบุคคล (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2540 : 75 - 76)

1.4 โปรแกรม ซี ไอ อาร์ ซี (Cooperative Intergrated Reading and Composition)

รูปแบบของการเรียนแบบร่วมมือโดยใช้โปรแกรม ซีไออาร์ซี (CIRC) นั้นเริ่มต้นจากการ วิจัยและการพัฒนา ที่มหาวิทยาลัยจอห์นฮอปกิน (John Hopkins) ในปี 1970 และเป็นโครงการวิจัย นำร่องเพื่อพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษใน โรงเรียนระดับประถมศึกษา ระหว่างปี 1986- 1988 ให้แก่นักเรียนเกรด 2-8 ซึ่งพัฒนาเนื้อหาและกระบวนการของโปรแกรมอย่างต่อเนื่อง ในด้านความเข้าใจในการอ่าน ประสิทธิภาพการอ่าน และแบบฝึกการเขียน ผู้ที่ริเริ่มและพัฒนา โปรแกรมนี้คือ โรเบิร์ต สลาวิน ,โรเบิร์ต สตีเวน, แนนซี แมคเคิน และ แอนนา มารี ฟาร์นิส. (Robert Slavin, Robert Stevens, Nancy Madden and Anna Farish) (ออนไลน์) สืบค้นได้จาก (<http://www.acl.org/rel/csr/catalog/circ.htm>) [วันที่ 25 กุมภาพันธ์ 2545]

โปรแกรม ซี ไอ อาร์ ซี (CIRC) มีลักษณะกิจกรรมโดยรวมดังนี้

1. การสอนเริ่มต้นจากครู (Teacher Instruction)
2. การฝึกปฏิบัติภายในทีม (Team Practice) นักเรียนทำงานกลุ่ม 4-5 คน

โดยมีความสามารถแตกต่างกัน เรียนรู้ร่วมกันจากงานที่ครูได้มอบหมายให้โดยการใช้ กระดาษ สำหรับจดงาน หรืออุปกรณ์การฝึกอื่น ๆ ขึ้นอยู่กับเนื้อหาที่เรียน นักเรียนจะได้มีการประเมินผู้อื่น

ในกลุ่มซึ่งกันและกันด้วย

3. นักเรียนได้ประเมินการเรียนรู้ของตนเอง (Individual Assessment) ในเรื่องของข้อความรู้หรือทักษะที่เขาได้รับในบทเรียน

4. คะแนนจากการประเมินของนักเรียนแต่ละคนจะถูกนำมา มารวมเป็นคะแนนของทีม ทีมใดถึงเกณฑ์ที่กำหนดไว้ จะได้รับใบประกาศหรือรางวัลอื่น ๆ

องค์ประกอบของโปรแกรมซี ไอ อาร์ ซี (CIRC)

1. การสร้างกลุ่มการอ่าน ครูแบ่งนักเรียนออกเป็น 2 - 3 กลุ่มต่อห้อง (โดยในแต่ละกลุ่มจะมีนักเรียนประมาณ 8 - 15 คน) ตามระดับความสามารถทางการอ่าน

2. การจัดกลุ่มย่อย นักเรียนในแต่ละกลุ่มจะทำงานเป็นคู่ๆ หรือกลุ่มละ 3 คน ตาม ความเหมาะสม หลังจากนั้นจะนำกลุ่มย่อยที่สร้างขึ้นใหม่นี้ ไปจับคู่กับกลุ่มย่อยจากกลุ่มการอ่านกลุ่มอื่น เพื่อให้แต่ละกลุ่มมีสมาชิกที่มีความสามารถต่างกัน ทั้งสมาชิกที่มีความสามารถทางการอ่านสูง ความสามารถปานกลาง และความสามารถทางการอ่านต่ำ

3. กิจกรรมการอ่านพื้นฐาน นักเรียนทุกคนจะต้องอ่านหนังสือที่บังคับตามหลักสูตร นอกจากนั้นครูจะเล่าเรื่องให้นักเรียนฟังวันละประมาณ 20 นาที หลังจากการเล่าเรื่องครูจะนำคำรามาสอนแนะนำให้นักเรียนสนใจและอยากอ่าน นักเรียนทุกคนจะได้รับมอบหมายให้อ่าน หรือ ทำกิจกรรมเกี่ยวกับการอ่านอย่างใดอย่างหนึ่ง ในขณะที่ครูกำลังทำงานกับกลุ่มย่อยใดกลุ่มย่อยหนึ่ง

4. การหาเพื่อนช่วยตรวจสอบ หลังจากทำกิจกรรมตามที่ครูมอบหมายสำเร็จนักเรียนจะขอให้เพื่อนเซ็นชื่อรับรองว่าเขาได้ทำกิจกรรมและเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่ครูกำหนด ทั้งนี้ครูจะกำหนดวัตถุประสงค์ สำหรับนักเรียนแต่ละคนว่าเขาควรจะทำกิจกรรมอะไรบ้างในแต่ละวัน นักเรียนแต่ละคนสามารถก้าวไปข้างหน้าตามความสามารถของตนเอง โดยบางคนอาจทำกิจกรรมเสร็จก่อนคนอื่นแล้วใช้เวลาที่เหลือในการอ่านหนังสือนอกเวลา

5. การทดสอบ หลังจากเรียนแต่ละชั่วโมงจะมีการสอบย่อยโดยใช้เวลาน้อยๆ

6. การสอนอ่าน ในแต่ละสัปดาห์ครูจะสอนการอ่านให้แก่นักเรียนหนึ่งครั้ง โดยเน้นการสอนอ่านเพื่อจับใจความ ภายหลังจากการสอนครูจะมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกอ่านจับใจความ

7. การสอนเขียน ครูจะใช้บทเรียนที่คณาจารย์จากมหาวิทยาลัยช่วยกันพัฒนาขึ้น โดยนักเรียนยังคงทำงานในกลุ่มย่อยที่จัดไว้แต่เดิม หลังจากเรียนในห้อง 3 ชั่วโมง นักเรียนจะเข้าร่วมโครงการฝึกปฏิบัติการเขียน โดยต้องเขียนเรื่องที่ตนสนใจและชอบ

8. ให้ครูการศึกษาพิเศษและครูสอนอ่านมาช่วยโครงการ CIRC จะนำครูการศึกษาพิเศษครูสอนอ่าน และครูสอนเสริมมาสอนในชั้นเรียนร่วมกับครูปกติ การกระทำดังกล่าวจะช่วยให้ครู

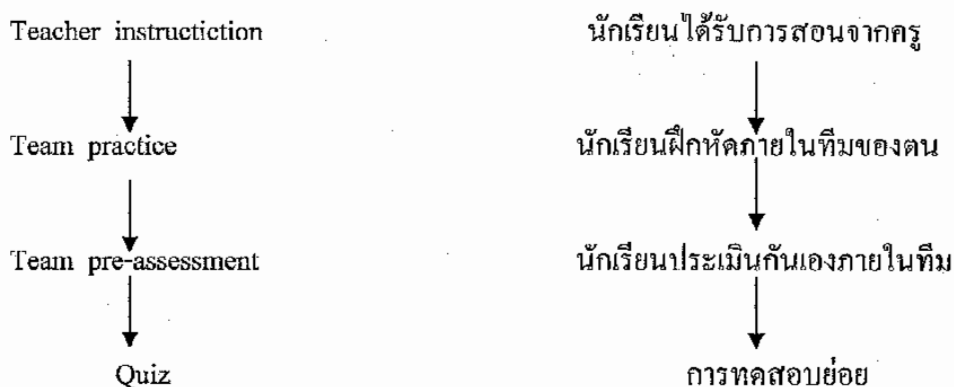
ปกติเข้าใจปัญหาของนักเรียนที่มีลักษณะพิเศษได้

สลาวิน (Slavin 1989 อ้างถึงในขวัญเรือน โพธิ์วิเชียร, 2539: 16) ได้อธิบายถึง ซีไออาร์ซี (CIRC) ว่าโปรแกรมนี้เป็น โปรแกรมสำหรับสอนอ่านและการเขียน ในระดับประถมศึกษาตอนปลาย

CIRC – Reading : สำหรับการอ่าน นักเรียนจะได้รับการสอนภายในกลุ่มการอ่าน หลังจากนั้นให้นักเรียนแยกออกเป็นทีม เพื่อทำงานตามกิจกรรมแบบร่วมมือโดยจับคู่กันอ่าน การทำนายเรื่องที่อ่าน การสรุปเรื่องให้อีกคนหนึ่งฟัง การเขียนตอบคำถามจากเรื่อง การฝึก สะกดคำ การถอดรหัส การฝึกเรื่องคำศัพท์ นักเรียนทำงานในทีมเพื่อให้นักเรียนได้สามารถ จับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่าน และทักษะอื่นๆที่เกี่ยวกับความเข้าใจในการอ่าน

CIRC-Writing/Language Arts: สำหรับการเขียน วิธีการที่ใช้ขึ้นอยู่กับรูปแบบ กระบวนการเขียน ซึ่งใช้รูปแบบทีมเหมือนกับ โปรแกรมซีไออาร์ซี สำหรับการอ่าน วิธีการ นี้ นักเรียนจะทำงานร่วมกันเพื่อที่จะวางแผนร่างฉบับ ทบทวนแก้ไข รวบรวม ลำดับเรื่อง และพิมพ์หรือแสดงผลงานที่แสดงออกมา โดยครูเป็นผู้เสนอเนื้อหาเพียงเล็กน้อยเกี่ยวกับแนวทาง และกลวิธีของการเขียน

กิจกรรมของ ซีไออาร์ซี มีลักษณะดังภาพประกอบ 1

ภาพประกอบ 1 กิจกรรมของการเรียนแบบร่วมมือ โปรแกรม ซีไอ อาร์ ซี

(Slavin, 1989 อ้างถึงใน ขวัญเรือน โพธิ์วิเชียร , 2538: 16)

โปรแกรม CIRC ประกอบด้วยหลักสำคัญ 3 ประการดังต่อไปนี้คือ

1. กิจกรรมที่เกี่ยวข้องเบื้องต้น
2. การสอนทักษะการอ่านเพื่อเข้าใจ
3. การนำการเขียนและศิลปะทางภาษามาสผสมผสาน

กิจกรรมที่เกี่ยวข้องเบื้องต้น

เรื่องที่ใช้สำหรับการอ่านเป็นเรื่องที่อยู่ในระดับพื้นฐานปกติของผู้อ่าน เริ่มต้นโดยครูตั้งจุดประสงค์ของการอ่าน แนะนำคำศัพท์ใหม่ ทบทวนคำศัพท์เก่า แล้วให้นักเรียนอ่านเรื่องในกลุ่มการอ่าน หลังจากนั้นครูอภิปรายเรื่องหลังจากที่นักเรียนได้อ่านแล้ว เมื่อได้รับการสอนอ่านเป็นกลุ่มแล้ว นักเรียนก็จะได้ทำกิจกรรมในทีมของตน โดยทำกิจกรรมตามลำดับขั้นดังต่อไปนี้

1. การจับคู่ผลัดกันอ่านออกเสียง

โดยเริ่มจากนักเรียนอ่านเรื่องที่ได้มาเองในใจก่อน แล้วจับคู่ผลัดกันอ่านออกเสียง คนละ 1 บรรทัด ขณะที่คนหนึ่งอ่าน ผู้ฟัง (อีกคนหนึ่ง) จะต้องดูตามไปด้วยเพื่อตรวจดูว่าคู่ของตนอ่านผิดหรือไม่ จะได้ช่วยกันแก้ไขในขั้นตอนนี้เป็นการถอดรหัส (decoding) ซึ่งกิจกรรมนี้เป็นการช่วยส่งเสริมความสามารถในการถอดรหัสให้กับนักเรียน ในขั้นตอนนี้ครูจะเดินไปรอบๆ คอยฟังและประเมินการปฏิบัติของนักเรียน

2. การทำความเข้าใจและทำนายโครงสร้างเรื่อง

นักเรียนจะได้รับคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน เมื่อนักเรียนอ่านมาได้ครึ่งเรื่อง จะให้นักเรียนหยุดอ่านแล้วให้บรรยายลักษณะทิศทางของเรื่อง และปัญหาของเรื่องที่อ่าน แล้วให้นักเรียนทำนายว่าปัญหาที่เกิดขึ้นอาจจะถูกแก้ไขอย่างไร หลังจากนั้นให้นักเรียนอ่านต่อจนจบนักเรียนต้องตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านว่าอะไรเกิดขึ้นบ้างในการแก้ปัญหา และให้นักเรียนเขียนเรื่องที่มีหัวข้อที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่อ่านรูปแบบตัดต่อ เช่น นักเรียนอาจจะเขียนตอนจบของเรื่องแตกต่างออกไปตามที่พวกเขาได้ทำนายไว้ในตอนแรก ซึ่งกิจกรรมนี้ เป็นกิจกรรมที่ทำให้นักเรียนได้ฝึกหัดการคิดอย่างละเอียด ในสิ่งที่เขาได้อ่านมาแล้ว และเป็นการเชื่อมโยงสิ่งที่เขาอ่านกับความรู้อื่นๆที่มีมาก่อนหน้านี้

3. การฝึกอ่านออกเสียงคำศัพท์

กิจกรรมขั้นนี้ให้นักเรียนได้รับรายการคำศัพท์ใหม่หรือคำศัพท์ยาก ที่ใช้ในเรื่องที่อ่านให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงคำเหล่านี้ กับเพื่อนในกลุ่ม หรือคู่ของตน จนกว่าจะสามารถอ่านได้คล่องและถูกต้อง การฝึกในขั้นนี้ มีจุดประสงค์เพื่อให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการถอดรหัส ซึ่งเป็นการช่วยไม่ให้เกิดการถอดรหัสคำศัพท์ใหม่ ไปแทรกแซงความเข้าใจในเรื่องที่อ่านของนักเรียน

4. การให้ความหมายของคำศัพท์

ในขั้นนี้ให้นักเรียนจะได้รับรายการคำศัพท์ในเรื่องที่อ่าน ซึ่งเป็นคำศัพท์ที่ใหม่สำหรับพวกเขา และให้นักเรียนเปิดพจนานุกรมดู หากคำจำกัดความของวลี และให้เขียนประโยคเพื่อแสดงความหมายของคำศัพท์แต่ละคำ

วิททรอค (Wittrock, 1974 อ้างถึงใน ขวัญเรือน โพธิ์วิเชียร, 2537:35) กล่าวว่า ในขณะที่

ผู้เรียนอ่านเรื่องอยู่นั้น ผู้เรียนจะตั้งความจำเกี่ยวกับเหตุการณ์และประสบการณ์ต่าง ๆ ของตนเอง นำออกมาสร้างความหมายสำหรับเรื่องที่ตนอ่านอยู่ซึ่งเป็นการช่วยในการอ่านเข้าใจความ คำศัพท์ ประโยค และย่อหน้าต่างๆ ในเนื้อหาเรื่องทีอ่าน จะเป็นตัวชี้แนะในการดึงข้อมูลเดิมออกมา โดยไป กระตุ้นข้อมูลเกี่ยวกับความหมายของคำที่เป็นทั้งรูปธรรมและนามธรรม ผู้อ่านจะนำความจำนี้มา ทำให้เนื้อหาที่อ่านอยู่เกิดความหมายขึ้นมา

5. การสรุปเรื่องด้วยคำพูดของตนเอง

หลังจากการอ่านเรื่องแล้ว และหลังจากการอภิปรายในกลุ่มแล้ว ให้นักเรียนสรุปประเด็น หรือจุดสำคัญของเรื่องกับคู่ของตน โดยการสรุปนี้ ให้นักเรียนใช้คำพูดของตนเอง การสรุปด้วย คำพูดของตนเองนี้ พบว่าเป็นการพัฒนาความเข้าใจจากเรื่องที่ได้อ่านให้กับผู้เรียนมากขึ้น

6. การสะกดคำศัพท์

กิจกรรมขั้นนี้ให้นักเรียนทดสอบเพื่อนคนอื่น ๆ โดยใช้รายการ สะกดคำศัพท์ของแต่ละสัปดาห์ โดยนักเรียนถามคำศัพท์ใหม่เพื่อประเมินเพื่อนจนกว่าเพื่อนจะสามารถตอบ ได้ครบหมด (เป็นการช่วยกัน) หลังจากนั้นนักเรียนจะใช้รายการที่มีคำสะกดเขียนไว้ครบ มาผลัด กันถามอีกหลาย ๆ ครั้ง เพื่อให้สามารถสะกดคำได้หมดทุกคำ ความสามารถในการสะกดคำเป็นส่วนหนึ่งของศิลปะทางภาษา (Language Arts) ซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับการรู้คำศัพท์ การเข้าใจ ความหมาย และความเข้าใจในการอ่าน นักเรียนมีแนวโน้มที่จะเก่งหรืออ่อน ทั้งการอ่านและการ สะกดคู่กันความสัมพันธ์ระหว่างการสะกดคำและการอ่านนั้น มีความสัมพันธ์กันสูง ถ้านักเรียนมี การอ่านที่พัฒนาดีขึ้นแล้ว มักจะนำไปสู่การสะกดคำได้ดีขึ้นด้วย

หลังจากนักเรียนแต่ละคนได้ทำกิจกรรม 1-6 แล้ว ให้อ่านของนักเรียนประเมินว่ากิจกรรม ที่ผ่านมานั้นประสบความสำเร็จ ตามเกณฑ์หรือไม่ หรือ หลังจากการเรียน 3 ครั้งแล้ว นักเรียน จะถูกทดสอบโดย ให้เขียนประโยคจากคำศัพท์ที่กำหนดให้ ทดสอบความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่อง ที่อ่าน และให้อ่านคำ (รายการคำศัพท์) แบบออกเสียงให้ครูฟัง ในขั้นตอนนี้ นักเรียนไม่สามารถ ช่วยเหลือกันได้ คะแนนที่ได้จะเป็นส่วนประกอบที่สำคัญของคะแนนทีม (รายสัปดาห์) นักเรียน จะยังไม่ถูกทดสอบจนกว่าทุกคนในทีมจะพร้อมเสียก่อน รางวัลสำหรับทีมคือวุฒิบัตร โดยการ จะได้มานั้นขึ้นอยู่กับคะแนนเฉลี่ยของสมาชิกในทีมทุกคน ที่ได้จากการทำกิจกรรมต่างๆ ในการอ่าน และการเขียน

การสอนทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจ

ในแต่ละสัปดาห์จะมีวันหนึ่งที่นักเรียนจะได้รับการสอนโดยตรงในทักษะเฉพาะเกี่ยวกับการอ่านเข้าใจความ ได้แก่ การหาใจความสำคัญ การสรุปความ และการตีความสำนวนภาษา

การเปรียบเทียบแนวความคิด เป็นต้น

การนำการเขียนและคิดปะทางภาษามาผสมผสาน

การเขียนจะใช้แนวคิดแบบกระบวนการเขียน โดยครูและเพื่อนในกลุ่มย่อยเป็นผู้ให้ข้อวิจารณ์งานเขียน นักเรียนจะร่างเรียงความโดยการปรึกษากับเพื่อน ปรับปรุงการเขียนเรียงความของตนโดยอาศัยคำวิจารณ์จากเพื่อน และนักเรียนยังได้รับคำแนะนำทักษะการเขียนจากครู เช่น วิธีการเขียนบทนำเรื่อง เนื้อเรื่อง สรุปเรื่อง ซึ่งจะช่วยให้ นักเรียนได้เรียนรู้แบบอย่างการเขียนเรียงความที่ดี

โดยที่นักเรียนจะทำงานตามกิจกรรมทั้งหมดเหล่านี้ ภายในกลุ่มการเรียนรู้ที่มีนักเรียนซึ่งมีความสามารถแตกต่างกัน ซึ่งกลุ่มการเรียนรู้จะมีการจัดดังนี้

กลุ่มการอ่าน นักเรียนจะถูกกำหนดให้อยู่ในกลุ่มการอ่านจำนวน 1- 3 กลุ่ม (โดยมีสมาชิกกลุ่มละ 8-15 คน) ขึ้นอยู่กับระดับการอ่านของเขาโดยครูจะเป็นผู้กำหนดให้

ทีม นักเรียนจะถูกกำหนดให้อ่านกันภายในกลุ่ม แล้วในแต่ละคู่จะกำหนดให้เป็นทีม ที่ประกอบด้วยสมาชิกอีกคู่หนึ่งทีมาจากกลุ่มการอ่านอื่น ตัวอย่างเช่นในทีมหนึ่งประกอบด้วย นักเรียนสองคนที่มาจากกลุ่มการอ่านที่อ่อนกว่า ส่วนนักเรียนที่จัดว่ามีปัญหาทางการอ่านก็ให้กระจายกันอยู่ในทีมต่าง ๆ

มีกิจกรรมต่าง ๆ หลายกิจกรรมของทีม ที่จะต้องทำร่วมกันแบบเป็นคู่ ๆ แต่อย่างไรก็ตาม อีกคู่หนึ่งที่อยู่ในทีมเดียวกันสามารถให้ความช่วยเหลือกันได้ เวลาส่วนใหญ่ของนักเรียนในทีมจะทำงานอย่างอิสระจากครู

คะแนนของนักเรียนที่ได้จากการตอบคำถาม การแต่งประโยค และสมุดรายงาน โดยจะนำมารวมกัน เป็นคะแนนของทีม

- ทีมที่ทำคะแนนในทุกกิจกรรมได้ถึงเกณฑ์ 90% (กิจกรรมที่ได้รับในสัปดาห์หนึ่ง) จะได้รับการประกาศว่าเป็น "Superteams" และได้รับรางวัลบัตร
- ทีมที่ทำคะแนนได้ 80-89% จะได้รับการประกาศให้เป็น "Greatteams" และได้รับรางวัลบัตรในระดับรองลงมา

ประโยชน์ของการเรียนแบบร่วมมือ

1. สร้างความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างสมาชิก เพราะทุก ๆ คนร่วมมือในการทำงานกลุ่มทุก ๆ คนมีส่วนร่วมเท่าเทียมกัน